

det, at Landsthinget maa sammenkaldes blot for at vælge nogle Medlemmer til Rigsretten.

Da Rigsretsdommerne vælges paa en vis Tid, opstaaer det Spørgsmaal, hvorledes der skal forholdes, hvis en Sag staaer under Behandling ved Retten, naar Tiden udløber. En ten maa det fastsættes, at Retten skal tilendebringe Sagen, uagtet den derved forbliver i Virksomhed nder de 4 Aar, paa hvilke den er valgt, eller at Sagens Behandling skal begynde forfra, efter at den nye Rigsret er valgt. At det Første er meest hensigtsvarende, indsees letteligen, men der kan være Tvivl om, hvorvidt det lader sig forene med Grundlovens § 72. Imidlertid antager man, at en saadan nærmere Bestemmelse af denne § lader sig forsvare.

§ 12.

En Bestemmelse om, hvilken Plads Medlemmerne indbyrdes skulle indtage i Retten, er kun optagen af Hensyn til den Regel, som senere gives om Ordenen for Stemmegivningen (§ 72).

§ 13.

Skjøndt Afsesforerne i Høiesteret allerede have aflagt Dommered, ansees det dog rigtigst, at de, forsaavidt de vælges som Medlemmer af Rigsretten, ogsaa aflægge den samme Ed, som de af Landsthinget valgte Rigsretsmedlemmer, blandt hvilke forresten ogsaa kunne findes Dommere.

§§ 14—16.

I disse §§ handles kun om Retsfriverforretningerne i Retten, hvilke formeentlig kunne udføres af Secretairerne i Høiesteret og af Embedsmændene ved denne Rets Justiscontoir, fremdeles om Rigsrettens Protocoller og hvad i dem skal indføres, hvorom gives en nærmere Bestemmelse i det Følgende (§ 70).

§ 17.

Skjøndt Rigsretten vist ikke letteligen vil blive sat udenfor Kjøbenhavn, kan dette dog under visse Omstændigheder være hensigtsmæssigt.

§ 18.

Forhandlingerne i Rigsretten bør naturligvis være offentlige, men det maa dog forbeholdes den at kunne forhandle inden Lukte Døre, naar dette efter dens Skøn er nødvendigt.

§§ 19 og 20.

Efter som Tiltalen udgaaer fra Folkethinget eller ikke, har man, ligesom efter det ældre Udkast, troet, at den offentlige Anklager burde udnævnes af Folkethinget eller af Justitsministeriet.

Paa Grund af Vigtigheden af de Sager, som komme for Rigsretten, er det anseet rigtigst, at der af Justitsministeriet altid udnævnes for Tiltalte, en Forsvarer, og at dertil ordentligvis tages en Høiesteretsadvocat, men at Tiltalte dog ogsaa, naar han ønsker det, kan faae en anden Sagfører beffikket. Dette er ogsaa nogenlunde stemmende med de gjældende Regler. I Tiden kan det nok være muligt, at man vil overlade det mere end nu er brugeligt til Tiltalte selv at sørge for sit Forsvar.

At Forsvareren maa kunne foretage under Sagen, hvad Tiltalte selv er berettiget til at gjøre, følger af hans Stilling. En Sætning herom er optagen meest som en Redactionsag, for ikke altid, hvor der tales om hvad Tiltalte kan foretage, at behøve tillige at nævne Forsvareren.

§ 21.

De Forretninger, som her overdrages Formanden, syntes at være en Følge af hans Stilling. Det Væsentlige er, at han har Ledningen af Forhandlingerne, hvilket under den mundtlige Hovedforhandling er af stor Betydning.

§§ 22 og 24.

Rigsretten maa naturligvis have Myndighed til at afgjøre, om Tiltalte bør være Varetægtsfangsel undergIVEN, men dette vil ofte bedst kunne skjønnes af Anklageren, da han samler Beviserne, og det er derfor paalagt ham at gjøre Indstilling til Retten om Tiltaltes Fangsling, naar han anseer denne nødvendig. For at Tiltalte kan blive fremstillet i Retten til personlig Afhøring, vil det være hensigtsvarende, at han overslyttes til det Sted, hvor Retten holdes, hvis han er fængslet andetsteds.

§ 25.

Den offentlige og mundtlige Retspleie og den dermed forbundne Anklageform i Straffesager medføre en større Deeltagelse for Parterne i Beviisførelsen, end der indrømmes dem under den inquisitoriske Proces. Navnligen